

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 19. marca 2019*

[Znenie opravené uznesením z 30. apríla 2019]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany – Smernica 2013/32/EÚ – Článok 33 ods. 2 písm. a) – Zamietnutie žiadosti o azyl orgánmi členského štátu ako neprípustnej z dôvodu predchádzajúceho poskytnutia doplnkovej ochrany v inom členskom štáte – Článok 52 – Pôsobnosť *ratione temporis* tejto smernice – Články 4 a 18 Charty základných práv Európskej únie – Systémové chyby azylového konania v tomto inom členskom štáte – Systematické zamietanie žiadostí o azyl – Skutočné a preukázané riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania – Životné podmienky osôb požívajúcich doplnkovú ochranu v tomto poslednom uvedenom členskom štáte“

V spojených veciach C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Nemecko) z 23. marca 2017 a doručenými Súdnemu dvoru 23. mája 2017 (C-297/17) a 30. mája 2017 (C-318/17 a C-319/17), ako aj rozhodnutím z 1. júna 2017 doručeným Súdnemu dvoru 20. júla 2017 (C-438/17), ktoré súvisia s konaniami:

Bašar Ibrahim (C-297/17),

Mahmud Ibrahim,

Fadwa Ibrahim,

Bušra Ibrahim,

Mohammad Ibrahim,

Ahmad Ibrahim (C-318/17),

Nisreen Šarqawi,

Yazan Fattayrji,

Hosam Fattayrji (C-319/17)

proti

* Jazyk konania: nemčina.

Bundesrepublik Deutschland,

a

Bundesrepublik Deutschland

proti

Tausovi Magamadovovi (C-438/17),

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, F. Biltgen, K. Jürimäe a C. Lycourgos, sudcovia A. Rosas, E. Juhász, M. Ilešič (spravodajca), J. Malenovský, L. Bay Larsen a D. Šváby,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: M. Aleksejev, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. mája 2018,

[Znenie opravené uznesením z 30. apríla 2019] so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Bašar Ibrahim, Mahmud Ibrahim, Fadwa Ibrahim, Bušra Ibrahim, ako aj maloleté deti Mohammad Ibrahim a Ahmad Ibrahim, a tiež Nisreen Šarqawi, ako aj jej maloleté deti Yazan Fattayrji a Hosam Fattayrji, v zastúpení: D. Kösterke-Zerbe, Rechtsanwältin,
  - Taus Magamadov, v zastúpení: I. Stern, Rechtsanwältin,
  - nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze, R. Kanitz, M. Henning a V. Thanisch, splnomocnení zástupcovia,
  - belgická vláda, v zastúpení: C. Van Lul a P. Cottin, splnomocnení zástupcovia,
  - francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, E. de Moustier a E. Armoët, splnomocnení zástupcovia,
  - talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci L. Cordi a L. D'Ascia, avvocati dello Stato,
  - maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér, G. Koós a M. M. Tátrai, splnomocnení zástupcovia,
  - holandská vláda, v zastúpení: J. Langer, M. Bulterman, C. S. Schillemans a M. Gijzen, splnomocnení zástupcovia,
  - poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
  - vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Brandon a C. Crane, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Blundell, barrister,
  - Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a C. Ladenburger, splnomocnení zástupcovia,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 25. júla 2018,

vydal tento

Rozsudok

- 1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 33 ods. 2 písm. a) a článku 52 prvého odseku smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60, ďalej len „smernica o konaniach“), ako aj článkov 4 a 18 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tieto návrhy boli podané v rámci štyroch sporov medzi Bašarom Ibrahimom (vec C-297/17), Mahmudom Ibrahimom, Fadwou Ibrahimovou, Bušrom Ibrahimom, maloletými deťmi Mohammadom a Ahmadom Ibrahimovcami (vec C-318/17), ako aj Nisreen Sharqawiovou a jej maloletými deťmi Yazan a Hosamom Fattayrjiovcami (vec C-319/17) na jednej strane a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Nemecko) na strane druhej, ako aj medzi Bundesrepublik Deutschland a Tausom Magamadovom (vec C-438/17) v súvislosti s rozhodnutiami, ktoré prijal Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Spolkový úrad pre migráciu a utečencov, Nemecko) (ďalej len „Úrad“) a ktorými bol dotknutým osobám zamietnutý azyl.

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Článok 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“) s názvom „Zákaz mučenia“ stanovuje:

„Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.“

Právo Únie

Charta

- 4 Podľa článku 1 Charty s názvom „Ľudská dôstojnosť“:
„Ľudská dôstojnosť je nedotknuteľná. Musí sa rešpektovať a ochraňovať.“
- 5 V článku 4 Charty, nazvanom „Zákaz mučenia a neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu“, sa uvádza:
„Nikoho nemožno mučiť ani podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.“
- 6 Článok 18 Charty s názvom „Právo na azyl“ stanovuje:
„Právo na azyl sa zaručuje dodržiavaním pravidiel... [Dohovoru o právnom postavení utečencov, podpísaného v Ženeve 28. júla 1951 (*Zbierka zmlúv Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 [1954])] a Protokolu z 31. januára 1967 [o] postavení utečencov a v súlade so Zmluvou o Európskej únii a so Zmluvou o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluvy“).“

- 7 Článok 47 Charty s názvom „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“ vo svojom prvom odseku stanovuje:

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.“

- 8 Článok 51 Charty s názvom „Rozsah pôsobnosti“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené Zmluvami.“

- 9 Článok 52 Charty s názvom „Rozsah a výklad práv a zásad“ vo svojom odseku 3 stanovuje:

„V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v [EDLP], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.“

Smernica o oprávnení

- 10 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9, ďalej len „smernica o oprávnení“) vo svojom článku 2 uvádza:

„Na účely tejto smernice platia tieto vymedzenia pojmov:

- a) ‚medzinárodná ochrana‘ znamená postavenie utečenca a doplnkovú ochranu...

...

- d) ‚utečenec‘ je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý kvôli oprávnenej obave pred prenasledovaním z rasových, náboženských dôvodov, dôvodov štátnej príslušnosti, z dôvodu zastávania určitého politického názoru alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine nemôže prijať alebo v dôsledku uvedených obáv odmieta ochranu tejto krajiny, alebo osoba bez štátneho občianstva, ktorá sa nachádza mimo štátu svojho doterajšieho pobytu z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie, alebo ktorá sa tam vzhľadom na uvedené obavy nemôže alebo nechce vrátiť a na ktorú sa neuplatňuje článok 12;
- e) ‚postavenie utečenca‘ znamená uznanie štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva členským štátom za utečenca;
- f) ‚osoba oprávnená na doplnkovú ochranu‘ je štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva, ktorá nie je oprávnená ako utečenec, ale vzhľadom ku ktorej boli preukázané podstatné dôvody domnievať sa, že dotknutá osoba by v prípade, keď by bola vrátená do svojej krajiny pôvodu alebo v prípade osoby bez štátneho občianstva do krajiny svojho doterajšieho pobytu, čelila reálnemu riziku utrpenia vážneho bezprávia, ako je definované v článku 15, a na ktorú sa neuplatňuje článok 17 ods. 1 a 2 a ktorá nemôže prijať alebo v dôsledku takéhoto rizika odmieta ochranu tejto krajiny;

- g) ‚doplnková ochrana‘ znamená uznanie štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva členským štátom za osobu oprávnenú na doplnkovú ochranu;
- h) ‚žiadost' o medzinárodnú ochranu‘ znamená požiadavku predloženú štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátneho občianstva o ochranu od členského štátu, o ktorých sa predpokladá, že požadujú postavenie utečenca alebo doplnkovú ochranu, a ktorí výslovne nepožadujú iný druh ochrany mimo rozsahu tejto smernice, o ktorú možno požiadať osobitne;

...“

- 11 Kapitola II smernice o oprávnení upravuje podmienky posudzovania žiadostí o medzinárodnú ochranu.
- 12 Súčasťou tejto kapitoly II je článok 4 smernice o oprávnení s názvom „Posudzovanie skutočností a okolností“, ktorého odsek 3 stanovuje:

„Posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu sa má vykonať na individuálnom základe a zahŕňa zohľadnenie:

- a) všetkých príslušných skutočností, pokiaľ sa týkajú krajiny pôvodu v čase prijatia rozhodnutia o žiadosti, vrátane zákonov a nariadení krajiny pôvodu a spôsobu, ktorým sú uplatňované;
- b) príslušných vyhlásení a dokumentácie predloženej žiadateľom vrátane informácií o tom, či žiadateľ bol alebo môže byť predmetom prenasledovania alebo vážneho bezprávia;
- c) individuálneho postavenia a osobných okolností žiadateľa vrátane takých faktorov ako pôvod, pohlavie a vek, s cieľom posúdenia, či by na základe osobných okolností žiadateľa činy, ktorým bol alebo mohol byť žiadateľ vystavený, predstavovali prenasledovanie alebo vážne bezprávie;

...“

- 13 Kapitola III smernice o oprávnení stanovuje podmienky na to, aby určitú osobu bolo možné považovať za utečenca. V tomto rámci článku 9 a 10 tejto smernice, nazvané „Činy prenasledovania“ a „Dôvody prenasledovania“, upravujú skutočnosti, ktoré sa musia zohľadniť pri posudzovaní, či žiadateľ bol alebo by mohol byť predmetom prenasledovania.
- 14 V kapitole IV smernice o oprávnení, nazvanej „Postavenie utečenca“, sa nachádza článok 13, nazvaný „Priznanie postavenia utečenca“, ktorý stanovuje:

„Členské štáty priznávajú postavenie utečenca štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva, ktorí sú oprávnení ako utečenci v súlade s kapitolami II a III.“

- 15 Kapitoly V a VI smernice o oprávnení definujú postupne predpoklady na poskytnutie doplnkovej ochrany a doplnkovú ochranu ako takú.
- 16 Kapitola VII smernice o oprávnení, ktorá zahŕňa jej články 20 až 35, definuje obsah medzinárodnej ochrany.

Nariadenia Dublin II a Dublin III

- 17 Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin

III“), zrušilo a nahradilo nariadenie Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. ES L 50, 2003, s. 1, ďalej len „nariadenie Dublin II“).

18 Zatiaľ čo nariadenie Dublin II, ako vyplýva z jeho článku 1 v spojení s článkom 2 písm. c), stanovovalo výlučne kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl v zmysle Dohovoru o právnom postavení utečencov, podpísaného 28. júla 1951 v Ženeve (ďalej len „Ženevský dohovor“), cieľom nariadenia Dublin III, ako vyplýva z jeho článku 1, je v súčasnosti stanoviť takéto kritériá a mechanizmy, pokiaľ ide o žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré podľa definície uvedenej v článku 2 písm. b) nariadenia Dublin III odkazujúcej na definíciu uvedenú v článku 2 písm. h) smernice o oprávnení, smerujú k získaniu postavenia utečenca alebo doplnkovej ochrany.

19 Článok 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III stanovuje, že zodpovedný členský štát podľa tohto nariadenia je povinný prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.

20 Článok 49 nariadenia Dublin III, nazvaný „Nadobudnutie účinnosti a uplatniteľnosť“, stanovuje:

„Toto nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Vzťahuje sa na žiadosti o medzinárodnú ochranu podané v čase od prvého dňa šiesteho mesiaca nasledujúceho po nadobudnutí jeho účinnosti a od tohto dňa sa bude vzťahovať na každé dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť žiadateľov bez ohľadu na dátum, kedy bola žiadosť podaná. Členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorá bola podaná pred týmto dňom, sa určí podľa kritérií stanovených v nariadení [Dublin II].

...“

Smernica 2005/85 a smernica o konaniach

21 Smernica o konaniach uskutočnila prepracovanie smernice Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (Ú. v. EÚ L 326, 2005, s. 13).

22 Cieľom smernice 2005/85 podľa jej článku 1 bolo stanoviť minimálne štandardy pre konanie o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca. Článok 2 písm. b) tejto smernice definoval „žiadosť o azyl“ ako žiadosť podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti, ktorú je možné chápať ako žiadosť o medzinárodnú ochranu od členského štátu podľa Ženevského dohovoru.

23 Článok 25 smernice 2005/85 stanovoval:

„1. Okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neskúma v súlade s ustanoveniami [Dublin II], od členských štátov sa nevyžaduje, aby skúmali, či žiadateľ spĺňa požiadavku na utečenca... v prípade, ak sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku.

2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o azyl za neprípustnú podľa tohto článku, ak:

a) iný členský štát poskytol postavenie utečenca;

...“

24 Podľa článku 1 smernice o konaniach je účelom tejto smernice stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany podľa smernice o oprávnení.

25 V článku 2 písm. b) smernice o konaniach je pojem „žiadosť o medzinárodnú ochranu“ vymedzený ako požiadavka predložená štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátneho občianstva o ochranu od členského štátu, o ktorých sa predpokladá, že požadujú postavenie utečenca alebo doplnkovú ochranu, a ktorí výslovne nepožadujú iný druh ochrany mimo pôsobnosti smernice o oprávnení, o ktorú možno požiadať osobitne.

26 Článok 10 ods. 2 smernice o konaniach uvádza:

„Pri posudzovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu rozhodujúci orgán najprv určí, či žiadatelia spĺňajú podmienky na priznanie postavenia utečenca, a ak tomu tak nie je, určí, či sú žiadatelia oprávnení na doplnkovú ochranu.“

27 Článok 33 smernice o konaniach s názvom „Nepripustné žiadosti“ stanovuje:

„1. Okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením [Dublin III], od členských štátov sa nevyžaduje, aby posudzovali, či žiadateľ spĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa smernice [o oprávnení] v prípade, že sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku.

2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

a) iný členský štát poskytol medzinárodnú ochranu;

...

d) žiadosť predstavuje následnú žiadosť, pričom sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice [o oprávnení]...

...“

28 Článok 40 smernice o oprávnení, nazvaný „Následná žiadosť“, vo svojich odsekoch 2 až 4 stanovuje:

„2. Na účely prijatia rozhodnutia o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 33 ods. 2) písm. d) následná žiadosť o medzinárodnú ochranu najprv podlieha predbežnému posúdeniu, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice [o oprávnení].

3. Ak sa v predbežnom posúdení uvedenom v odseku 2 konštatuje, že sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré významne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice [o oprávnení], žiadosť sa bude ďalej posudzovať podľa kapitoly II. Členské štáty môžu stanoviť aj iné dôvody na to, aby sa následná žiadosť ďalej posudzovala.

4. Členské štáty môžu stanoviť, že žiadosť sa bude ďalej posudzovať, len ak nebol dotknutý žiadateľ bez vlastného zavinenia schopný preukázať situáciu uvedenú v odsekoch 2 a 3 tohto článku už v predchádzajúcom konaní, najmä uplatnením svojho práva na účinný opravný prostriedok podľa článku 46.“

29 Článok 51 ods. 1 smernice o konaniach stanovuje:

„Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia, potrebné na dosiahnutie súladu s článkami 1 až 30, článkom 31 ods. 1, 2 a 6 až 9, článkami 32 až 46, článkami 49 a 50 a prílohou I najneskôr do 20. júla 2015. Komisii bezodkladne oznámia znenie týchto opatrení.“

30 Podľa článku 52 prvého odseku smernice o konaniach:

„Členské štáty uplatňujú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia uvedené v článku 51 ods. 1 na žiadosti o medzinárodnú ochranu podané po 20. júli 2015, prípadne skôr, a na konania o odňatí medzinárodnej ochrany, ktoré začali po uvedenom dátume, prípadne skôr. Žiadosti podané pred 20. júlom 2015 a konania o odňatí postavenia utečenca, ktoré začali pred uvedeným dátumom, sa budú riadiť zákonmi, inými právnymi predpismi a správnymi opatreniami prijatými podľa smernice [2005/85].“

31 Článok 53 prvý odsek smernice o konaniach stanovuje, že smernica 2005/85 sa zrušuje pre členské štáty viazané smernicou o konaniach s účinnosťou od 21. júla 2015 bez toho, aby boli dotknuté povinnosti členských štátov týkajúce sa lehôt uvedených v prílohe II časti B na transpozíciu tejto smernice do vnútroštátneho práva.

32 Článok 54 prvý odsek smernice o konaniach stanovuje, že táto smernica „nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jej uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*“, ku ktorému došlo 29. júna 2013.

Nemecké právo

33 § 29 Asylgesetz (zákon o azyle, ďalej len „AsylG“), zmenený s účinnosťou od 6. augusta 2016 prostredníctvom Integrationsgesetz z 31. júla 2016 (BGBl. 2016 I, s. 1939, ďalej len „Integrationsgesetz“), nazvaný „Neprípustné žiadosti“, stanovuje:

1. Žiadosť o azyl je neprípustná, ak:

- (1) je za posúdenie žiadosti o azyl zodpovedný iný členský štát
  - a) na základe [nariadenia Dublin III], alebo
  - b) na základe iných predpisov Európskej únie alebo medzinárodnej zmluvy

...

- (2) iný členský štát Európskej únie už poskytol cudzincovi medzinárodnú ochranu podľa § 1 ods. 1 bodu 2,

...“

34 V § 77 ods. 1 AsylG sa uvádza:

„V konaniach podľa tohto zákona súd vychádza zo skutkového a právneho stavu existujúceho v čase posledného pojednávania; ak sa rozhoduje bez pojednávania, je rozhodujúcim čas vydania rozhodnutia...“

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

Spojené veci C-297/17, C-318/17 a C-319/17

- 35 Žalobcovia v konaniach vo veciach samých sú palestínski žiadatelia o azyl bez štátnej príslušnosti, ktorí žili v Sýrii.
- 36 Bašar Ibrahim, žalobca vo veci samej vo veci C-297/17, je syn Mahmuda Ibrahima a pani Ibrahimovej a súčasne brat ich ďalších troch detí, ktoré podobne ako ich rodičia majú postavenie žalobcov vo veci samej vo veci C-318/17. Pani Nisreen Šarqawiová a jej maloleté deti sú žalobcovia vo veci samej vo veci C-319/17.
- 37 Dotknuté osoby odišli zo Sýrie v priebehu roka 2012 a prišli do Bulharska, kde im rozhodnutiami z 26. februára a 7. mája 2013 bola priznaná doplnková ochrana. V novembri 2013 pokračovali v ceste cez Rumunsko, Maďarsko a Rakúsko až do Nemecka, kde 29. novembra 2013 podali nové žiadosti o azyl.
- 38 Dňa 22. januára 2014 Úrad zaslal dožiadania o prijatie späť dotknutých osôb na bulharský správny orgán zodpovedný za utečencov, ktorý ich zamietol listami z 28. januára a 10. februára 2014. Podľa tohto správneho orgánu v dôsledku skutočnosti, že žalobcom vo veci samej už bola v Bulharsku priznaná doplnková ochrana, sa v prejednávanej veci prijatie späť upravené nariadením Dublin III neuplatňuje. Navyše príslušným bulharským orgánom je miestna hraničná polícia.
- 39 Rozhodnutiami z 27. februára a 19. marca 2014 Úrad odmietol udeliť azyl dotknutým osobám bez vecného posúdenia ich žiadostí z dôvodu, že prišli z bezpečnej tretej krajiny. Nariadil preto ich dopravenie späť na bulharskú hranicu.
- 40 Rozsudkami vydanými 20. mája a 22. júla 2014 Verwaltungsgericht Trier (Správny súd Trier, Nemecko) zamietol žaloby podané proti týmto rozhodnutiam.
- 41 Rozsudkami z 18. februára 2016 Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Vyšší správny súd Porýnie-Falcko, Nemecko) zrušil rozhodnutia, ktorými sa nariadilo dopravenie dotknutých osôb späť na bulharskú hranicu, v zostávajúcej časti však návrhy, ktoré mu boli predložené, zamietol. Podľa tohto súdu bol dotknutým osobám azyl v Nemecku oprávnené zamietnuť, keďže tieto osoby prišli do Nemecka z bezpečnej tretej krajiny, konkrétne z Rakúska. Uvedené rozhodnutia o dopravení späť na bulharskú hranicu sú však nezákonné, pretože nebolo preukázané, že Bulharská republika je naďalej pripravená prijať žalobcov späť.
- 42 Žalobcovia vo veci samej podali dovolanie proti týmto rozhodnutiam o čiastočnom zamietnutí ich návrhov na Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Nemecko). Tvrdia najmä, že v súlade s článkom 49 druhým odsekom druhou vetou nariadenia Dublin III ich situácia stále patrí do pôsobnosti nariadenia Dublin II a že toto nariadenie sa naďalej uplatňuje aj po priznaní doplnkovej ochrany. Podľa ustanovení nariadenia Dublin II pôvodná zodpovednosť Bulharskej republiky bola prenesená na Spolkovú republiku Nemecko v priebehu konania stanoveného týmto nariadením.
- 43 Spolková republika Nemecko sa domnieva, že žiadosti o azyl dotknuté vo veci samej sú už neprípustné na základe § 29 ods. 1 bodu 2 AsylG, ktorého obsah zodpovedá obsahu článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach.
- 44 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) konštatuje, že Úrad nemohol odmietnuť posúdiť žiadosti o azyl, ktoré mu boli predložené, z dôvodu, že žalobcovia prichádzali z bezpečnej tretej krajiny. Keďže sa totiž vnútroštátne právo musí vykladať v súlade s právom Únie, bezpečnou treťou

krajinou môže byť len štát, ktorý nie je členským štátom Únie. Preto treba určiť, či sporné rozhodnutia možno považovať za zamietavé rozhodnutia založené na neprípustnosti žiadostí o azyl podľa článku 29 ods. 1 bod 2 AsyLG.

45 Za týchto podmienok Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky v každej z vecí C-297/17, C-318/17 a C-319/17:

„1. Bráni prechodné ustanovenie uvedené v článku 52 prvého odseku smernice [o konaniach] uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej pri výkone oprávnenia podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice [o konaniach], ktoré je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou rozšírené, je žiadosť o medzinárodnú ochranu neprípustná, ak bola žiadateľovi udelená doplnková ochrana v inom členskom štáte, pokiaľ sa vnútroštátna právna úprava v dôsledku chýbajúceho vnútroštátneho prechodného ustanovenia uplatní aj na žiadosti podané pred 20. júlom 2015?

Umožňuje prechodné ustanovenie uvedené v článku 52 prvom odseku smernice [o konaniach] členským štátom predovšetkým spätné vykonanie rozšíreného oprávnenia podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice [o konaniach], s tým dôsledkom, že žiadosti o azyl, ktoré boli podané skôr, než sa rozšírené oprávnenie prebralo do vnútroštátneho práva, o ktorých sa však v čase vykonania ešte právoplatne nerozhodlo, budú neprípustné?

2. Zabezpečuje sa článkom 33 smernice [o konaniach] členským štátom možnosť voľby, či žiadosť o azyl zamietnu ako neprípustnú na základe inak určenej medzinárodnej zodpovednosti (nariadenie Dublin) alebo na základe ustanovenia článku 33 ods. 2 písm. a) smernice [o konaniach]?

3. Ak je odpoveď na druhú otázku kladná: bráni právo Únie členskému štátu, aby v rámci výkonu svojho oprávnenia podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 zamietol žiadosť o medzinárodnú ochranu ako neprípustnú z dôvodu udelenia doplnkovej ochrany v inom členskom štáte, ak

a) sa žiadateľ domáha zvýšenia doplnkovej ochrany, ktorá mu bola v inom členskom štáte udelená (žiada priznanie postavenia utečenca), a azylové konanie v tomto inom členskom štáte bolo poznačené systémovými chybami a naďalej ich má;

b) konkrétna podoba tejto medzinárodnej ochrany, predovšetkým životné podmienky osoby, ktorej bola udelená doplnková ochrana, v tomto inom členskom štáte, ktorý žiadateľovi už udelil doplnkovú ochranu,

– je v rozpore s článkom 4 [Charty] a s článkom 3 EDĽP, alebo

– nevyhovuje požiadavkám článku 20 a nasl. smernice [o oprávnení] bez toho, že by bola v rozpore s článkom 4 [Charty] a s článkom 3 EDĽP?

4. Ak je odpoveď na tretiu otázku písm. b) kladná: platí uvedené aj v prípade, že osoby s doplnkovou ochranou nedostávajú žiadne peňažné dávky na pokrytie životných potrieb, resp. takéto dávky síce dostávajú, no ich výška je oveľa nižšia než výška takýchto dávok v iných členských štátoch, ale nezaobchádza sa s nimi v tomto ohľade inak ako so štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu?

5. Ak je odpoveď na druhú otázku záporná:

a) Uplatní sa nariadenie Dublin III v konaní o udelení medzinárodnej ochrany, pokiaľ bola žiadosť o azyl podaná pred 1. januárom 2014, dožiadanie o prijatie späť však až po 1. januári 2014, pričom žiadateľ už skôr (vo februári 2013) získal v dožiadanom členskom štáte doplnkovú ochranu?

- b) Vyplýva z dublinských nariadení implicitné pravidlo o prechode zodpovednosti na členský štát, ktorý žiada o prijatie žiadateľa späť, pokiaľ dožiadaný zodpovedný členský štát na základe dublinských ustanovení odmietol dožiadanie o prijatie späť podané v stanovenej lehote a namiesto toho odkázal na medzištátnu readmisnú dohodu?“

Vec C-438/17

- 46 Pán Magamadov, žiadateľ o azyl ruskej štátnej príslušnosti, ktorý vyhlasuje, že je Čečen, prišiel v roku 2007 do Poľska, kde mu rozhodnutím z 13. októbra 2008 bola priznaná doplnková ochrana. V júni 2012 prišiel so svojou manželkou a svojím dieťaťom do Nemecka, kde 19. júna 2012 podal žiadosť o azyl.
- 47 Dňa 13. februára 2013 zaslal Úrad dožiadanie o prijatie späť dotknutej osoby a jeho rodiny poľským orgánom, ktoré 18. februára 2013 vyhlásili, že sú pripravené prijať ich späť.
- 48 Rozhodnutím z 13. marca 2013 Úrad bez vecného posúdenia rozhodol, že žiadosti o azyl predložené žalobcom a jeho rodinou sú neprípustné z dôvodu, že za posúdenie týchto žiadostí je zodpovedná Poľská republika a nariadil ich odovzdanie do Poľska. Keďže k odovzdaniu nedošlo v stanovenej lehote z dôvodu zdravotných problémov, ktoré sa vyskytli u manželky pána Magamadova, Úrad rozhodnutím z 24. septembra 2013 zrušil svoje rozhodnutie z 13. marca 2013 z dôvodu, že Spolková republika Nemecko sa stala zodpovednou za posúdenie uvedených žiadostí z dôvodu uplynutia tejto lehoty. Rozhodnutím z 23. júna 2014 Úrad odmietol pánovi Magamadovovi priznať medzinárodnú ochranu a právo na azyl z dôvodu, že prišiel do Nemecka z bezpečnej tretej krajiny, konkrétne z Poľska, a nariadil jeho vrátenie do tohto štátu.
- 49 Rozsudkom z 19. mája 2015 Verwaltungsgericht Potsdam (Správny súd Postupim, Nemecko) zamietol žalobu podanú proti tomuto rozhodnutiu.
- 50 Rozsudkom z 21. apríla 2016 Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Vyšší správny súd Berlín-Brandenburg, Nemecko), zrušil rozhodnutie Úradu z 23. júna 2014. Usúdil totiž, že pravidlo, podľa ktorého sa právo na azyl nemá poskytnúť cudziemu štátnemu príslušníkovi prichádzajúcemu z bezpečnej krajiny, sa na vec samu neuplatňuje, a to z dôvodu výnimky upravenej v § 26a ods. 1 tretej vete bode 2 AsylG, podľa ktorého sa pravidlo bezpečnej tretej krajiny neuplatní v prípade, keď sa tak, ako v predmetnej veci, Spolková republika Nemecko stane zodpovednou za posúdenie žiadosti o ochranu dotknutej osoby na základe práva Únie. Vzhľadom na to, že žiadosť o azyl vo veci samej bola podaná pred 20. júlom 2015, sa v tomto prípade uplatňuje smernica 2005/85. Táto smernica však pripúšťa zamietnutie žiadosti o azyl bez vecného posúdenia len v prípade, že iný členský štát priznal dotknutej osobe postavenie utečenca.
- 51 Spolková republika Nemecko podala proti tomuto rozsudku opravný prostriedok „Revision“ na Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd). Tvrdí najmä, že žiadosť o azyl dotknutá vo veci samej je v súčasnosti neprípustná na základe § 29 ods. 1 bodu 2 AsylG, v znení Integrationsgesetz, keďže pánovi Magamadovi bola priznaná medzinárodná ochrana v Poľsku. Pán Magamadov sa domnieva, že jeho žiadosť o azyl podaná 19. júna 2012 nie je neprípustná, pretože Poľská republika mu nepriznala postavenie utečenca, ale iba doplnkovú ochranu.
- 52 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) konštatuje, že Úrad nemohol odmietnuť posúdenie žiadosti o azyl, ktorá mu bola predložená, z dôvodu, že žalobca prichádzal z bezpečnej tretej krajiny. Keďže sa totiž vnútroštátne právo musí vykladať v súlade s právom Únie, bezpečnou treťou krajinou môže byť len štát, ktorý nie je členským štátom Únie. Preto treba určiť, či sporné rozhodnutie možno považovať za zamietavé rozhodnutia založené na neprípustnosti žiadosti o azyl podľa § 29 ods. 1 bodu 2 AsylG.

53 Za týchto okolností Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

- „1. Bráni prechodné ustanovenie uvedené v článku 52 prvého odseku smernice [o konaniach] uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej pri výkone oprávnenia podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice [o konaniach], ktoré je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou rozšírené, je žiadosť o medzinárodnú ochranu neprípustná, ak bola žiadateľovi udelená doplnková ochrana v inom členskom štáte, pokiaľ sa vnútroštátna právna úprava v dôsledku chýbajúceho vnútroštátneho prechodného ustanovenia uplatní aj na žiadosti podané pred 20. júlom 2015? Platí to v každom prípade vtedy, keď v súlade s článkom 49 nariadenia [Dublin III] ešte žiadosť o azyl v celom rozsahu spadá do pôsobnosti nariadenia [Dublin II]?
2. Umožňuje prechodné ustanovenie uvedené v článku 52 prvom odseku smernice [o konaniach] členským štátom predovšetkým spätné vykonanie rozšíreného oprávnenia podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice [o konaniach], s tým dôsledkom, že žiadosti o azyl, ktoré boli podané pred nadobudnutím účinnosti smernice [o konaniach] a skôr než sa rozšírené oprávnenie prebralo do vnútroštátneho práva, o ktorých sa však v čase vykonania ešte právoplatne nerozhodlo, budú neprípustné?“

Konanie pred Súdnym dvorom

- 54 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 9. júna 2017 boli veci C-297/17, C-318/17 a C-319/17 spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj vyhlásenia rozsudku, keďže prejudiciálne otázky položené v týchto troch veciach sú totožné. Okrem toho rozhodnutím Súdneho dvora z 30. januára 2018 boli tieto veci a vec C-438/17 spojené na spoločné konanie na účely ústnej časti konania, ako aj vyhlásenia rozsudku.
- 55 Vnútroštátny súd vo svojich návrhoch na začatie prejudiciálneho konania navrhol, aby Súdny dvor prejednal vec v skrátenom konaní podľa článku 105 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Tieto návrhy boli zamietnuté uzneseniami predsedu Súdneho dvora zo 14. júla 2017, Ibrahim a i. (C-297/17, C-318/17 a C-319/17, neuvverejnené, EU:C:2017:561), a z 19. septembra 2017, Magamadov (C-438/17, neuvverejnené, EU:C:2017:723).

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17 a o otázkach vo veci C-438/17

- 56 Týmito otázkami, ktoré je namieste preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 52 prvý odsek smernice o konaniach má vykladať v tom zmysle, že umožňuje členskému štátu stanoviť okamžité uplatňovanie ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorým sa preberá článok 33 ods. 2 písm. a) tejto smernice, na žiadosti o azyl, o ktorých ešte nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté a ktoré boli podané pred 20. júlom 2015 a pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia vnútroštátneho práva. V rámci veci C-438/17 sa vnútroštátny súd okrem toho pýta, či to platí aj v prípade, ak bola žiadosť o azyl podaná pred nadobudnutím účinnosti smernice o konaniach, a teda v súlade s článkom 49 nariadenia Dublin III ešte v plnom rozsahu patrí do pôsobnosti nariadenia Dublin II.
- 57 Podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach môžu členské štáty považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú v prípade, že iný členský štát už priznal medzinárodnú ochranu.

- 58 Tým, že toto ustanovenie upravuje možnosť členských štátov zamietnuť takúto žiadosť ako neprípustnú aj v situáciách, keď bola žiadateľovi priznaná len doplnková ochrana v inom členskom štáte, rozširuje možnosť predtým upravenú v článku 25 ods. 2 písm. a) smernice 2005/85, ktorá umožňovala takéto zamietnutie len vtedy, ak bolo žiadateľovi priznané postavenie utečenca v inom členskom štáte.
- 59 Z článku 51 ods. 1 smernice o konaniach vyplýva, že členské štáty boli povinné uviesť do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu, okrem iného, s článkom 33 tejto smernice najneskôr do 20. júla 2015. Navyše podľa článku 53 prvého odseku smernice o konaniach smernica 2005/85 bola zrušená s účinnosťou od 21. júla 2015.
- 60 Článok 52 prvý odsek smernice o konaniach obsahuje prechodné ustanovenia.
- 61 Podľa znenia článku 52 prvého odseku prvej vety tejto smernice teda členské štáty uplatňujú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia uvedené v článku 51 ods. 1 na žiadosti o medzinárodnú ochranu podané „po 20. júli 2015, prípadne skôr“, a na konania o odňatí medzinárodnej ochrany, ktoré začali po uvedenom dátume, prípadne skôr.
- 62 Podľa článku 52 prvého odseku druhej vety smernice o konaniach sa žiadosti podané pred 20. júlom 2015 a konania o odňatí postavenia utečenca, ktoré začali pred uvedeným dátumom, budú riadiť zákonmi, inými právnymi predpismi a správnymi opatreniami prijatými podľa smernice 2005/85.
- 63 Z preskúmania prípravných prác na smernici o konaniach, konkrétne z porovnania pozície Rady (EÚ) č. 7/2013 v prvom čítaní na účely prijatia smernice Európskeho parlamentu a Rady o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany, ktorá bola prijatá 6. júna 2013 (Ú. v. EÚ C 179 E, 2013, s. 27), s návrhom Komisie na prijatie smernice Európskeho parlamentu a Rady o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní medzinárodnej ochrany [KOM(2009) 554 v konečnom znení], vyplýva, že slovné spojenie „prípadne skôr“, uvedené v článku 52 prvom odseku prvej vete smernice o konaniach, bolo pridané v priebehu legislatívneho procesu (rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 71).
- 64 Bez ohľadu na napätie existujúce medzi prvou a druhou vetou článku 52 prvého odseku smernice o konaniach z týchto prípravných prác teda vyplýva, že normotvorca Únie mal v úmysle umožniť členským štátom, ktoré si to želajú, aby na žiadosti o medzinárodnú ochranu podané pred 20. júlom 2015 s okamžitou účinnosťou uplatňovali svoje predpisy, ktorými sa vykonáva táto smernica (rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 72).
- 65 Okrem toho nič v týchto prípravných prácach nenasvedčuje tomu, že by normotvorca Únie mal v úmysle obmedziť túto možnosť, ktorú článok 52 prvý odsek smernice o konaniach ponúka členským štátom, výlučne na ustanovenia, ktoré sú pre žiadateľov o medzinárodnú ochranu výhodnejšie než tie ustanovenia, ktoré boli predtým prijaté na účely prebratia smernice 2005/85.
- 66 Pravdou však zostáva, že hoci článok 52 prvý odsek smernice o konaniach umožnil členským štátom okamžite uplatňovať ich predpisy, ktorými sa vykonáva táto smernica, na žiadosti o medzinárodnú ochranu podané pred 20. júlom 2015, nenúti ich k tomu. Keďže toto ustanovenie ponúka prostredníctvom slovného spojenia „ktoré začali po 20. júli 2015, prípadne skôr“ rôzne možnosti časovej pôsobnosti, je dôležité – na to, aby sa zabezpečilo, že pri vykonávaní práva Únie budú dodržané zásady právnej istoty a rovnosti pred zákonom a že žiadatelia o medzinárodnú ochranu tak budú chránení pred svojvôľou –, aby každý členský štát viazaný touto smernicou posúdil žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré sú podané na jeho území v priebehu toho istého obdobia, jednotným a predvídateľným spôsobom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 73).

- 67 Z rozhodnutí vnútroštátneho súdu vyplýva, že ustanovenie, ktorým bol do nemeckého právneho poriadku prebratý dodatočný dôvod neprípustnosti upravený v článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach, konkrétne článok 29 ods. 1 ods. 2 AsylG, nadobudol účinnosť 6. augusta 2016 a že v prípade neexistencie vnútroštátnych prechodných ustanovení vnútroštátny súd musí podľa článku 77 ods. 1 prvej vety AsylG založiť svoje rozhodnutie v sporoch vo veciach samých na skutkovom a právnom stave existujúcom v čase posledného pojednávania na tomto súde, alebo, ak sa pojednávanie neuskutoční, v čase jeho rozhodnutia, a teda na článku 29 AsylG v znení účinnom k tomuto dátumu, ibaže by článok 52 prvý odsek smernice o konaniach bránil okamžitému uplatneniu tohto znenia na žiadosti, ktoré boli predložené pred nadobudnutím účinnosti tejto smernice, ale o ktorých ešte nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté.
- 68 V tomto ohľade je potrebné po prvé konštatovať, že také vnútroštátne ustanovenie, ako je článok 77 ods. 1 prvá veta AsylG, zaručuje, aby sa žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré boli predložené v rámci toho istého obdobia na nemeckom území a v ktorých ešte nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté v čase nadobudnutia účinnosti článku 29 ods. 1 bodu 2 AsylG, posudzovali jednotným a predvídateľným spôsobom.
- 69 Po druhé, ako vyplýva z úvah uvedených v bodoch 64 a 65 tohto rozsudku, článok 52 prvý odsek smernice o konaniach nebráni tomu, aby vnútroštátne ustanovenie, ktorým sa preberá dodatočný dôvod neprípustnosti upravený v článku 33 ods. 2 písm. a) tejto smernice, bolo podľa vnútroštátneho práva uplatniteľné *ratione temporis* na žiadosti o azyl, ktoré boli podané pred 20. júlom 2015 a pred nadobudnutím účinnosti tohto preberajúceho ustanovenia, ale o ktorých ešte nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté.
- 70 Po tretie, hoci ani článok 52 prvý odsek smernice o konaniach v zásade nebráni okamžitému uplatneniu ustanovení tejto smernice na žiadosti, ktoré boli podané pred nadobudnutím účinnosti tejto smernice, treba však konštatovať, že okamžité uplatnenie dodatočného dôvodu neprípustnosti upraveného v článku 33 ods. 2 písm. a) uvedenej smernice naráža na svoje hranice v takej situácii, o akú ide vo veci C-438/17, v ktorej tak žiadosť o azyl predložená v Nemecku, ako aj dožiadanie o prijatie späť boli podané pred 1. januárom 2014, takže táto žiadosť na základe článku 49 nariadenia Dublin III ešte v plnom rozsahu patrí do pôsobnosti nariadenia Dublin II.
- 71 V smernici o konaniach, ktorá bola prijatá v ten istý deň ako nariadenie Dublin III, sa totiž podobne ako v tomto nariadení upravuje rozšírenie jej pôsobnosti na žiadosti o medzinárodnú ochranu vo vzťahu k smernici 2005/85, ktorá jej predchádzala a ktorá upravovala výlučne azylové konanie. Práve v tomto širšom regulačnom rámci došlo k zavedeniu dodatočného dôvodu neprípustnosti stanoveného v článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach, ktorý umožňuje členským štátom zamietnuť žiadosť o azyl ako neprípustnú aj vtedy, keď nebol žiadateľovi iným členským štátom poskytnutý azyl, ale len priznaná doplnková ochrana.
- 72 Navyše zatiaľ čo článok 25 ods. 1 smernice 2005/85 odkazuje na nariadenie Dublin II, článok 33 ods. 1 smernice o konaniach odkazuje na nariadenie Dublin III.
- 73 Zo štruktúry nariadenia Dublin III a zo štruktúry smernice o konaniach, ako aj zo znenia jej článku 33 ods. 1 teda vyplýva, že dodatočný dôvod neprípustnosti upravený v článku 33 ods. 2 písm. a) uvedenej smernice sa neuplatní na žiadosť o azyl, ktorá ešte v plnom rozsahu patrí do pôsobnosti nariadenia Dublin II.
- 74 Vzhľadom na vyššie uvedené je namieste odpovedať na prvú otázku vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17, ako aj na otázky položené vo veci C-438/17 tak, že článok 52 prvý odsek smernice o konaniach sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje členskému štátu stanoviť okamžité uplatňovanie vnútroštátneho ustanovenia, ktorým sa preberá článok 33 ods. 2 písm. a) tejto smernice, na žiadosti o azyl, o ktorých ešte nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté a ktoré boli podané pred 20. júlom 2015 a pred nadobudnutím účinnosti tohto vnútroštátneho ustanovenia. Tento článok 52

prvý pododsek s prihliadnutím najmä na uvedený článok 33 naopak však bráni takémuto okamžitému uplatneniu v situácii, v ktorej tak žiadosť o azyl, ako aj dožiadanie o prijatie späť boli podané pred nadobudnutím účinnosti smernice o konaniach a v súlade s článkom 49 nariadenia Dublin III v plnom rozsahu ešte patria do pôsobnosti nariadenia Dublin II.

O druhej otázke vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17

- 75 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd sa touto otázkou pýta, či sa má článok 33 smernice o konaniach vykladať v tom zmysle, že umožňuje členským štátom zamietnuť žiadosť o azyl ako neprípustnú podľa odseku 2 písm. a) tohto článku 33 bez toho, aby tieto štáty museli prioritne uplatniť konania týkajúce sa prevzatia alebo prijatia späť upravené v nariadeniach Dublin II alebo Dublin III.
- 76 Podľa článku 33 ods. 1 smernice o konaniach okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením Dublin III, sa od členských štátov nevyžaduje, aby posudzovali, či žiadateľ spĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa smernice [o oprávnení] v prípade, že sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa článku 33 tejto smernice. Odsek 2 tohto článku 33 obsahuje taxatívny výpočet situácií, v ktorých členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú.
- 77 Zo znenia článku 33 ods. 1 smernice o konaniach, a najmä z použitia výrazov „[o]krem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením [Dublin III]“, ako aj z cieľa hospodárnosťou konania, ktorý toto ustanovenie sleduje, vyplýva, že v situáciách vymenovaných v jej článku 33 ods. 2 táto smernica umožňuje členským štátom zamietnuť žiadosť o medzinárodnú ochranu ako neprípustnú bez toho, aby tieto štáty museli prioritne uplatniť konania týkajúce sa prevzatia alebo prijatia späť upravené v nariadení Dublin III.
- 78 Okrem toho, čo sa takých žiadostí o medzinárodnú ochranu, o aké ide vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17, ktoré čiastočne patria do pôsobnosti nariadenia Dublin III, členský štát nemôže v rámci konaní vymedzených týmto nariadením platne dožiadať iný členský štát o prevzatie alebo prijatie späť štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý podal žiadosť o medzinárodnú ochranu v prvom z týchto členských štátov potom, ako mu bola priznaná doplnková ochrana druhým z nich.
- 79 V prípade takejto situácie sa totiž normotvorca Únie domnieval, že k zamietnutiu predmetnej žiadosti o medzinárodnú ochranu by malo dôjsť skôr prostredníctvom rozhodnutia o neprípustnosti podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach, než prostredníctvom rozhodnutia o odovzdaní a neposúdení žiadosti podľa článku 26 nariadenia Dublin III (pozri uznesenie z 5. apríla 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, body 39 a 41).
- 80 Za týchto podmienok je namieste odpovedať na druhú otázku vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17 tak, že v takej situácii, o akú ide v týchto veciach, sa má článok 33 smernice o konaniach vykladať v tom zmysle, že umožňuje členským štátom zamietnuť žiadosť o azyl ako neprípustnú podľa odseku 2 písm. a) tohto článku 33 bez toho, aby tieto štáty museli prioritne uplatniť konania týkajúce sa prevzatia alebo prijatia späť upravené v nariadení Dublin III.

O tretej a štvrtej otázke vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17

- 81 Týmito otázkami, ktoré je namieste preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd na jednej strane pýta, či sa má článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach vykladať v tom zmysle, že bráni, aby členský štát využil možnosť ponúkanú týmto ustanovením zamietnuť žiadosť o priznanie postavenia utečenca ako neprípustnú z dôvodu, že žiadateľovi už bola priznaná doplnková ochrana iným členským štátom, ak životné podmienky osôb požívajúcich doplnkovú ochranu v tomto inom členskom štáte sú buď

v rozpore s článkom 4 Charty, alebo nerešpektujú ustanovenia kapitoly VII smernice, avšak nie až do tej miery, že by porušovali tento článok 4. Pýta sa, či to prípadne platí aj vtedy, keď tieto osoby požívajúce doplnkovú ochranu nedostávajú v uvedenom inom členskom štáte žiadne peňažné dávky na pokrytie životných potrieb alebo takéto dávky síce dostávajú, no ich výška je oveľa nižšia než výška takýchto dávok v iných členských štátoch, ale nezaobchádza sa s nimi v tomto ohľade inak ako so štátnymi príslušníkmi uvedeného členského štátu.

- 82 Na druhej strane sa vnútroštátny súd pýta, či sa článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach má vykladať v tom zmysle, že bráni, aby členský štát využil túto istú možnosť v prípade, že azylové konanie v tomto inom členskom štáte malo a stále má systémové chyby.
- 83 Čo sa týka v prvom rade situácie uvedenej v bode 81 tohto rozsudku, je potrebné pripomenúť, že právo Únie spočíva na základnom predpoklade, podľa ktorého každý členský štát vyznáva so všetkými ostatnými členskými štátmi určitý súbor spoločných hodnôt, na ktorých je Únia založená, ako je to spresnené v článku 2 ZEÚ, a uznáva, že ostatné členské štáty s ním tieto hodnoty spoločne vyznávajú. Z tohto predpokladu vyplýva a je ním odôvodnená existencia vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi v uznávanie týchto hodnôt, a teda aj v dodržiavanie práva Únie, ktoré tieto hodnoty vykonáva, ako aj v skutočnosť, že ich jednotlivé vnútroštátne právne poriadky sú spôsobilé poskytnúť rovnocennú a účinnú ochranu základných práv uznaných v Charte, najmä v jej článkoch 1 a 4, ktoré zakotvujú jednu zo základných hodnôt Únie a jej členských štátov (rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 80 a citovaná judikatúra).
- 84 Zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi má v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňuje vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Konkrétne zásada vzájomnej dôvery najmä v súvislosti s priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti konkrétne ukladá každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržiajú právo Únie a najmä základné práva týmto právom uznané (rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 81 a citovaná judikatúra).
- 85 Preto sa v rámci spoločného európskeho azylového systému musí uplatniť domnienka, že zaobchádzanie s osobami požívajúcimi medzinárodnú ochranu v každom členskom štáte je v súlade s požiadavkami Charty, Ženevského dohovoru, ako aj EDLP (rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 82 a citovaná judikatúra). Platí to najmä pri uplatnení článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach, ktorý je v rámci spoločného azylového konania zavedeného touto smernicou vyjadrením zásady vzájomnej dôvery.
- 86 Nemožno však vylúčiť, že fungovanie tohto systému sa bude v praxi stretávať s veľkými ťažkosťami v konkrétnom členskom štáte, takže bude existovať vážne riziko, že sa so žiadateľmi o azyl v tomto členskom štáte bude zaobchádzať spôsobom nezlučiteľným s ich základnými právami (rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 83 a citovaná judikatúra).
- 87 V tomto kontexte treba poukázať na to, že vzhľadom na všeobecnú a absolútnu povahu zákazu uvedeného v článku 4 Charty, ktorý je úzko spätý s rešpektovaním ľudskej dôstojnosti a ktorý zakazuje, bez možnosti výnimky, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie vo všetkých jeho formách, je na účely uplatnenia tohto článku 4 irelevantné, či je dotknutá osoba vystavená vážnemu riziku takéhoto zaobchádzania v čase odovzdania, v priebehu azylového konania alebo po jeho skončení (pozri analogicky rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 88).
- 88 Pokiaľ teda vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí novej žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprístupnej, má k dispozícii dôkazy predložené žiadateľom s cieľom preukázania existencie takéhoto rizika v členskom štáte, ktorý mu už priznal doplnkovú ochranu, tento súd je povinný na základe objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informácií a s ohľadom na štandard ochrany základných práv zaručený právom Únie

posúdiť realnosť existencie systémových chýb alebo všeobecných zlyhaní, ktoré sa týkajú niektorých skupín osôb (pozri analogicky rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 90 a citovanú judikatúru).

- 89 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že na to, aby sa na chyby a zlyhania uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku uplatňoval článok 4 Charty, ktorý zodpovedá článku 3 EDLP a ktorého zmysel a rozsah je preto na základe článku 52 ods. 3 Charty rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore, musia tieto chyby a zlyhania dosiahnuť osobitnú úroveň závažnosti, ktorá závisí od všetkých okolností prípadu (rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 91 a citovaná judikatúra).
- 90 Táto osobitná úroveň závažnosti by bola dosiahnutá v prípade, keď by ľahostajnosť orgánov členského štátu mala za následok, že by sa osoba v plnej miere závislá od verejnej pomoci ocitla nezávisle od svojej vôle a svojho osobného výberu v situácii ťažkej materiálnej deprivácie, ktorá by jej neumožňovala uspokojenie jej najzákladnejších potrieb, ako sú napríklad jedenie, umývanie sa a bývanie, a poškodzovala by jej telesné alebo duševné zdravie alebo by ju uviedla do stavu poníženia nezlučiteľného s ľudskou dôstojnosťou (rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 92 a citovaná judikatúra).
- 91 Uvedená úroveň teda nemôže zahŕňať situácie, ktoré sú charakterizované veľkou neistotou alebo výrazným zhoršením životných podmienok dotknutej osoby, pokiaľ nevedú k ťažkej materiálnej deprivácii, v dôsledku ktorej sa táto osoba dostane do takej závažnej situácie, ktorú možno považovať za neľudské a ponižujúce zaobchádzanie (rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 93).
- 92 So zreteľom na otázku vnútroštátneho súdu je v tomto ohľade potrebné spresniť, že vzhľadom na dôležitosť, akú má zásada vzájomnej dôvery pre spoločný európsky azylový systém, porušenia ustanovení kapitoly VII smernice o oprávnení, ktoré nemajú za následok porušenie článku 4 Charty, nebránia členským štátom využiť možnosť, ktorú im poskytuje článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach.
- 93 Pokiaľ ide o okolnosť uvedenú aj vnútroštátnym súdom, že osoby požívajúce doplnkovú ochranu nedostávajú v členskom štáte, ktorý priznal takúto ochranu žiadateľovi, nijaké peňažné dávky na pokrytie životných potrieb alebo takéto dávky síce dostávajú, no ich výška je oveľa nižšia než výška takýchto dávok v iných členských štátoch, avšak nezaobchádza sa s nimi v tomto ohľade inak ako so štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu, môže viesť k záveru, že tento žiadateľ v ňom bude vystavený reálnemu riziku zaobchádzania, ktoré je v rozpore s článkom 4 Charty, len v prípade, že táto okolnosť má za následok, že by sa tento žiadateľ vzhľadom na svoju mimoriadnu zraniteľnosť, nezávisle od svojej vôle a svojho osobného výberu ocitol v situácii ťažkej materiálnej deprivácie, ktorá by spĺňala kritériá uvedené v bodoch 89 až 91 tohto rozsudku.
- 94 V každom prípade samotná skutočnosť, že sociálna ochrana a/alebo životné podmienky sú priaznivejšie v členskom štáte, v ktorom bola podaná nová žiadosť o medzinárodnú ochranu, než v členskom štáte, ktorý už priznal doplnkovú ochranu, nemôže podprieť záver, podľa ktorého by dotknutá osoba bola v prípade odovzdania do tohto posledného uvedeného členského štátu vystavená reálnemu riziku zaobchádzania, ktoré je v rozpore s článkom 4 Charty (pozri analogicky rozsudok z dnešného dňa, Jawo, C-163/17, bod 97).
- 95 V druhom rade, pokiaľ ide o situáciu uvedenú v bode 82 tohto rozsudku, z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že chyby v azylovom konaní, na ktoré poukazuje vnútroštátny súd, podľa neho spočívajú v tom, že členský štát, ktorý priznal doplnkovú ochranu, predvídateľným spôsobom a v rozpore so smernicou o oprávnení odmieta priznávať žiadateľom o medzinárodnú ochranu postavenie utečenca a že v rozpore s článkom 40 ods. 3 smernice o konaniach ani neposudzuje následné žiadosti napriek novým dôkazom alebo skutočnostiam, ktoré výrazne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa podmienky požadované na priznanie tohto postavenia.

- 96 Vnútroštátny súd sa v tejto súvislosti pýta, či ustanovenia článku 18 Charty v spojení s článkom 78 ZFEÚ ukladajú povinnosť, aby členský štát v takejto situácii posúdil novú žiadosť o medzinárodnú ochranu napriek vnútroštátnej norme, ktorou sa vykonáva článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach.
- 97 Treba pripomenúť, že tak smernica o oprávnení, ako aj smernica o konaniach boli prijaté na základe článku 78 ZFEÚ a v záujme dosiahnutia v ňom uvedeného cieľa, ako aj na účely zaručenia dodržiavania článku 18 Charty.
- 98 Na základe smernice o oprávnení, najmä jej článku 13, členské štáty majú povinnosť priznať postavenie utečenca štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva, ktorá spĺňa podmienky na to, aby bola považovaná za utečenca v súlade s kapitolami II a III tejto smernice. Na účely určenia, či ide o takýto prípad, tieto štáty musia v súlade s článkom 4 ods. 3 uvedenej smernice vykonať individuálne posúdenie každej žiadosti o medzinárodnú ochranu. Preto členské štáty môžu priznať žiadateľovi o takúto ochranu doplnkovú ochranu namiesto postavenia utečenca len v prípade, ak po takomto individuálnom posúdení konštatujú, že tento žiadateľ síce nespĺňa podmienky stanovené v tejto kapitole III, avšak spĺňa podmienky stanovené v kapitole V tejto istej smernice.
- 99 Pokiaľ však azylové konanie v určitom členskom štáte vedie k systematickému zamietaniu priznávania postavenia utečenca žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorí spĺňajú podmienky stanovené v kapitolách II a III smernice o oprávnení, a to bez skutočného posúdenia, zaobchádzanie so žiadateľmi o azyl v tomto členskom štáte nemožno považovať za v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi z článku 18 Charty.
- 100 Vzhľadom na to ostatné členské štáty môžu zamietnuť novú žiadosť, ktorú im dotknutá osoba podala, ako neprípustnú na základe článku 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach s prihliadnutím na zásadu vzájomnej dôvery. V takomto prípade členskému štátu, ktorý priznal doplnkovú ochranu, prináleží, aby opätovne začal konania smerujúce k získaniu postavenia utečenca.
- 101 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17 takto:
- Článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni, aby členský štát využil možnosť ponúkanú týmto ustanovením zamietnuť žiadosť o priznanie postavenia utečenca ako neprípustnú z dôvodu, že žiadateľovi už bola priznaná doplnková ochrana iným členským štátom, ak predvídateľné životné podmienky, ktorým bude uvedený žiadateľ vystavený ako osoba požívajúca doplnkovú ochranu v tomto inom členskom štáte, ho nevystavujú vážnemu riziku neludzského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle článku 4 Charty. Okolnosť, že osoby požívajúce takúto doplnkovú ochranu nedostávajú v uvedenom členskom štáte nijaké peňažné dávky na pokrytie životných potrieb alebo takéto dávky síce dostávajú, no ich výška je oveľa nižšia než výška takýchto dávok v iných členských štátoch, avšak nezaobchádza sa s nimi v tomto ohľade inak ako so štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu, môže viesť k záveru, že tento žiadateľ v ňom bude vystavený takémuto riziku len v prípade, že by táto okolnosť mala za následok, že by sa tento žiadateľ vzhľadom na svoju mimoriadnu zraniteľnosť, nezávisle od svojej vôle a svojho osobného výberu ocitol v situácii ťažkej materiálnej deprivácie.
  - Článok 33 ods. 2 písm. a) smernice o konaniach sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni, aby členský štát využil túto istú možnosť v prípade, že azylové konanie v inom členskom štáte, ktorý priznal žiadateľovi doplnkovú ochranu, vedie bez skutočného posúdenia k systematickému zamietaniu priznávania postavenia utečenca žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorí spĺňajú podmienky stanovené v kapitolách II a III smernice o oprávnení.

O piatej otázke vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17

- 102 Vzhľadom na odpoveď poskytnutú na druhú otázku vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17 netreba odpovedať na piatu otázku položenú v týchto veciach.

O trovách

- 103 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 52 prvý odsek smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje členskému štátu stanoviť okamžité uplatňovanie vnútroštátneho ustanovenia, ktorým sa preberá odsek 2 písm. a) článku 33 tejto smernice, na žiadosti o azyl, o ktorých ešte nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté a ktoré boli podané pred 20. júlom 2015 a pred nadobudnutím účinnosti tohto vnútroštátneho ustanovenia. Tento článok 52 prvý pododsek s prihliadnutím najmä na uvedený článok 33, naopak, však bráni takémuto okamžitému uplatneniu v situácii, v ktorej tak žiadosť o azyl, ako aj dožiadanie o prijatie späť boli podané pred nadobudnutím účinnosti smernice 2013/32 a v súlade s článkom 49 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, v plnom rozsahu ešte patria do pôsobnosti nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov.
2. V takej situácii, o akú ide vo veciach C-297/17, C-318/17 a C-319/17, sa má článok 33 smernice 2013/32 vykladať v tom zmysle, že umožňuje členským štátom zamietnuť žiadosť o azyl ako neprípustnú podľa odseku 2 písm. a) tohto článku 33 bez toho, aby tieto štáty museli prioritne uplatniť konania týkajúce sa prevzatia alebo prijatia späť upravené v nariadení č. 604/2013.
3. Článok 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni, aby členský štát využil možnosť ponúkanú týmto ustanovením zamietnuť žiadosť o priznanie postavenia utečenca ako neprípustnú z dôvodu, že žiadateľovi už bola priznaná doplnková ochrana iným členským štátom, ak predvídateľné životné podmienky, ktorým bude uvedený žiadateľ vystavený ako osoba požívajúca doplnkovú ochranu v tomto inom členskom štáte, ho nevystavujú vážnemu riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle článku 4 Charty základných práv Európskej únie. Okolnosť, že osoby požívajúce takúto doplnkovú ochranu nedostávajú v uvedenom členskom štáte nijaké peňažné dávky na pokrytie životných potrieb alebo takéto dávky síce dostávajú, no ich výška je oveľa nižšia než výška takýchto dávok v iných členských štátoch, avšak nezaobchádza sa s nimi v tomto ohľade inak ako so štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu, môže viesť k záveru, že tento žiadateľ v ňom bude vystavený takémuto riziku len v prípade, že by táto okolnosť mala za následok, že by sa tento žiadateľ vzhľadom na svoju mimoriadnu zraniteľnosť, nezávisle od svojej vôle a svojho osobného výberu ocitol v situácii ťažkej materiálnej deprivácie.

Článok 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni, aby členský štát využil túto istú možnosť v prípade, že azylové konanie v inom členskom štáte, ktorý priznal žiadateľovi doplnkovú ochranu, vedie bez skutočného posúdenia k systematickému zamietaniu priznávania postavenia utečenca žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorí spĺňajú podmienky stanovené v kapitolách II a III smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany.

Podpisy